

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
II-1 У. 11263/10 (2009)
02.09.2010. године.
Београд

У ИМЕ НАРОДА

УПРАВНИ СУД, у већу састављеном од судија: Десе Симић, председника већа, Милорада Тешића и Николе Динића, чланова већа, са судијским помоћником Небојшом Стојановићем, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ... бр. ..., кога заступа Марија Ступар, адв. из Београда, Ивана Милутиновића бр. 85, против туженог Министарства финансија Републике Србије у Београду, кога заступа Републички јавни правобранилац, Београд, Немањина бр. 26, ради поништаја решења 08 број: 112-01-1/375-2009 од 11.08.2009. године, у предмету привременог удаљења са рада, у нејавној седници већа одржаној дана 02.09.2010. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

Образложење

Оспореним решењем, одбијен је као неоснован приговор тужиоца изјављен против решења директора Управе царина бр. 148-12-112-07-41/2009 од 24.07.2009. године, којим је Јован Мажибрадић царински службеник Управе царина, Царинарнице Димитровград привремено удаљен са рада почев од 24.07.2009. године. Истим решењем је одређено, у складу са чланом 61. Правилника о правима, обавезама и одговорностима запослених у

Министарству финансија и економије – Управи царина 08 број: 110-00-315/2003 од 14.11.2003. године, а на основу одредбе из чл. 265. Царинског законика, да ће привремено удаљење са рада трајати до окончања кривичног поступка који је покренут против именованог, дана 10.07.2009. године, решењем о спровођењу истраге Општинског суда у Димитровграду Ки. 36/09, због основане сумње да је извршио кривично дело злоупотреба службеног положаја из чл. 359. ст. 1. КЗ. Такође је утврђена и накнада зараде у висини од једне трећине месечне плате коју је остварио за месец пре привременог удаљења, сходно чл. 168. Закона о раду и чл. 62. одговарајућег Правилника у Министарству финансија и економије - Управи царина.

У тужби поднетој Врховном суду Србије дана 26.08.2009. године, заведеној у том суду под број У. 6144/09, тужилац сматра да је решење незаконито због погрешно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене материјалног права и повреде правила поступка. У тужби истиче наводе које је истицао и у приговору изјављеном против провостепеног решења. Додаје да је тужени орган требало да ограничи време његове суспензије према Закону о раду а не да примени Царински закон. Сматра да није било места удаљењу са рада обзиром да оптужница није ступила на правну снагу. Предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу тужени орган је остао при наводима из оспореног решења и предложио је да суд тужбу као неосновану одбије.

Управном суду су дана 01.01.2010. године, на основу чл. 89. и чл.90. ст. 1. Закона о уређењу судова („ Сл. гласник РС", бр. 116/08 и 104/09), уступљени предмети Врховног суда Србије и окружних судова у којима до 31.12.2009. године, није донета коначна одлука, а за које је надлежан Управни суд, на основу чл. 29. ст. 1. истог Закона.

Након оцена навода тужбе, одговора на тужбу као и свих списа ове управне ствари, поступајући на основу чл. 77. ст. 1. Закона о управним споровима („ Сл. гласник РС", бр. 111/09), по правилима поступка прописаним одредбама Закона о управним споровима („ Сл. лист СРЈ", бр. 46/96), Управни суд је нашао:

Тужба је неоснована.

На основу навода тужбе, оспореног решења и списка предмета, одлучујући о законитости наведеног решења, Управни суд налази да тим решењем није повређен закон на штету тужиоца. Поступак у овој управној ствари вођен је у свему по правилима и одредбама Закона о општем управном поступку („Сл. лист СРЈ”, бр. 33/97 и 31/2007), те не стоји ни једна повреда која би представљала разлог за поништај наведеног решења.

Из образложења оспореног решења и списка предмета произлази да је у поступку који је предходно доношењу првостепеног решења правилно и потпуно утврђено чињенично стање и правилно примењено материјално право, те да није основано позивање тужиоца да је тужени орган применио погрешан закон. Наиме, Закон о раду као *lex generalis*, одредбом чл. 165. прописује да радник може да буде привремено удаљен са рада ако је против њега покренут кривични поступак због кривичног дела учињеног на раду или у вези са радом, што је у конкретној ситуацији случај. Одредбом чл. 265. Царинског закона („Сл. гласник РС”, бр. 73/03, 61/05, 85/05 и 62/05) прописано је да директор може да суспендује, распореди у нижу групу, изрекне меру престанка радног односа или да рехабилитује царинског службеника којег је распоредио у нижу групу, у складу са одредбом овог закона и акта о дисциплинској одговорности, док је чл. 61. Правилника о правима, обавезама и одговорностима запослених у Министарству финансија и економије, Управи царина, прописано да царински службеник може бити суспендован ако је против њега покренут кривични поступак, због кривичног дела учињеног на раду или у вези са радом, као и ако је против њега покренут дисциплински поступак, а његово остајање на раду би могло да штети интересима Управе царина.

У поступку је утврђено да је против тужиоца донето решење о спровођењу истраге због постојања основане сумње да је извршио кривично дело- злоупотреба службеног положаја из чл. 359. ст. 1 КЗ, и то у вршењу службене дужности, па је јасно да је тужени и првостепени орган одлучио у свему на основу чл. 265. Царинског закона, и чл. 61. поменутог правилника, налазећи да је таква одлука у циљу превентивне заштите како јавног интереса, тако и интереса Управе царина, имајући у виду све специфичности царинског посла. Правилно тужени орган закључује да је у питању превентивна мера која се одређује да би се предупредила штетна дејства која могу настати у овом случају за државу, као послодавца.

По налажењу Управног суда, правилна је оцена туженог органа, навода из приговора

тужиоца у односу на примену чл. 22. Закона о кривичном поступку, те ту оцену као правну ваљану у целини прихвата и овај суд.

Суд је ценио и остале наводе изнете у тужби, па налази да они код наведеног чињеничног и правног стања ове управне ствари, нису од утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења.

Са изнетих разлога Управни суд је применом чл. 41. ст. 2. Закона о управним споровима („Сл. лист СРЈ", бр. 46/96), одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ .
Дана 02.09.2010 године II- 1У. бр. 11263/10 (2009) .

Записничар
Небојша Стојановић, с.р.

Председник већа – судија
Деса Симић, с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЂБ